

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2013 r.

DOLiS/DEC- 451/13/24342,24343

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 i art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267) oraz art. 12 pkt 2, art. 18 ust. 1 pkt 2, art. 22 i art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana R.B. o nakazanie M. Sp. z o.o. (II Oddział [...]), wydawcy „G.”, udostępnienia danych osobowych w zakresie imienia, nazwiska i adresu zamieszkania użytkownika o nicku [...], który dnia [...] sierpnia 2012 r. o godz. [...] zamieścił na forum dyskusyjnym portalu internetowego [...] wpis, który zdaniem Pana R.B. narusza jego dobra osobiste i stanowi pomówienie, a także numeru IP komputera, z którego dokonano tego wpisu,

- 1) nakazuję M. Sp. z o.o. udostępnienie Panu R.B. numeru IP komputera, którego użytkownik o nicku [...] dnia [...] sierpnia 2012 r. o godz. [...] zamieścił na forum dyskusyjnym portalu internetowego [...] wpis, który zdaniem Pana R.B. narusza jego dobra osobiste i stanowi pomówienie,**
- 2) w pozostałym zakresie umarzam postępowanie.**

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Pana R.B., zwanego dalej Skarżącym, o nakazanie M. Sp. z o.o. (II Oddział [...]), zwanym dalej Spółką, wydawcy „G.”, udostępnienia danych osobowych w zakresie imienia, nazwiska i adresu zamieszkania użytkownika o nicku [...], który dnia [...] sierpnia 2012 r. o godz. [...] zamieścił na forum dyskusyjnym portalu internetowego [...] wpis: [...], a także numeru IP komputera, z którego dokonano tego wpisu. Zdaniem Skarżącego ten wpis narusza jego dobra osobiste, „w szczególności dobre imię, gdyż przede wszystkim jest nieprawdziwa i stanowi zarazem pomówienie, które poniża mnie w opinii publicznej i naraża na utratę zaufania potrzebnego dla pełnionej przeze mnie funkcji Prezydenta Miasta I. Wypowiedź ta jest jednocześnie obraźliwa, zniesławia i znieważa moją osobę. Tym samym przysługują mi środki ochrony prawnej w postaci wytoczenia powództwa o ochronę dóbr osobistych na drodze postępowania cywilnego oraz wniesienia prywatnego aktu oskarżenia do

sądu karnego w sprawie popełnienia przez ww. internautę czynów zabronionych stypizowanych w art.212 § 2 i art.216 § 2 Kodeksu karnego. (...) skuteczność, z punktu widzenia zarówno Kodeksu postępowania cywilnego jak i Kodeksu postępowania karnego, powyższych środków, tj. powództwa cywilnego i prywatnego aktu oskarżenia, uwarunkowana jest podaniem w nich imienia i nazwiska oraz adresu ww. internauty (...). Dla ustalenia imienia i nazwiska oraz adresu ww. internauty, koniecznym jest dysponowanie numerem IP urządzenia, z którego internauta ten korzystał w powyżej określonej dacie logowania”. Skarżący podał, że pismem z dnia [...] sierpnia 2012 r. wniósł do Spółki o ustalenie i przekazanie mu ww. danych, powołując się na art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej ustawą. Spółka w odpowiedzi z dnia [...] sierpnia 2012 r. wskazała, że numery IP przekazywane są tylko i wyłącznie na wniosek sądu lub prokuratury, dodając: „jeśli otrzymamy z prokuratury lub sądu wnioski o udostępnienie nr IP i treści wpisów z forum, dostarczymy pełną i wyczerpującą dokumentację”. Dodano: „Wskazany przez Pana wpis został usunięty”.

W wyjaśnieniach udzielonych Generalnemu Inspektorowi w tej sprawie Spółka wskazała, że „dysponuje jedynie zabezpieczonym numerem IP komputera, z którego użytkownik dokonał wpisu, nie dysponuje natomiast innymi danymi osobowymi ww. użytkownika. Numer IP przechowywany jest przez Spółkę (...) w zarejestrowanym zbiorze danych osobowych o nazwie [...]”. Spółka wyjaśniła, że w odpowiedzi na wniosek Skarżącego z dnia [...] sierpnia 2012 r. odmówiła udostępnienia wnioskowanych danych z uwagi na art. 18 ust. 6 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204 ze zm.), stanowiący, że usługodawca udziela informacji o danych, o których mowa w ust. 1-5 [dane osobowe oraz dane eksploatacyjne], organom państwa na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań, wskazano, że ustawa ta wprowadza własne, odrębne uregulowania w zakresie udostępniania danych osobowych, które nie przewidują udzielania informacji o takich danych podmiotom innym niż organy państwa. Dodano: „Jednocześnie spółka usunęła z forum wskazany wpis oraz wyraziła w odpowiedzi udzielonej wnioskującemu intencję udzielenia wymaganej informacji, w przypadku zgłoszenia przez wnioskującego na policję popełnienia przestępstwa, a w konsekwencji w przypadku otrzymania od stosownych organów państwowych formalnego, spełniającego wymogi prawne, wniosku o ich udostępnienie”.

Wobec powyższego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Przedmiotem postępowania administracyjnego przeprowadzonego w niniejszej sprawie jest odmowa udostępnienia Skarżącemu - na jego wniosek złożony na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy - przez Spółkę danych osobowych w zakresie imienia, nazwiska i adresu zamieszkania użytkownika nicku [...], który dnia [...] sierpnia 2012 r. o godz. [...] zamieścił na forum dyskusyjnym portalu internetowego [...] wpis, który zdaniem Skarżącego narusza jego dobra osobiste i stanowi pomówienie, a także numeru IP komputera, z którego dokonano tego wpisu.

Stosownie do art. 7 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, ilekroć w ustawie jest mowa o przetwarzaniu danych, rozumie się przez to jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Jak wynika z powyższego, zarówno przechowywanie, jak i udostępnianie danych osobowych stanowią ich przetwarzanie. Należy wskazać, że każda z ww. form przetwarzania danych osobowych powinna znaleźć oparcie w jednej z przesłanek legalizujących ten proces, enumeratywnie wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy. Według tego przepisu oprócz zgody osoby, której dane dotyczą (pkt 1),

przetwarzanie danych jest dopuszczalne, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), a także gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (art. 23 ust. 1 pkt 5). Jak orzekł Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 19 listopada 2011 r. (sygn. akt II SA 2702/00): „Termin »usprawiedliwione cele« jest zwrotem niedookreślonym i stanowi klauzulę generalną w znaczeniu funkcjonalnym. Daje w szczególności pewnego rodzaju luz decyzyjny, dzięki któremu organ stosujący prawo (GIODO), może przy podejmowaniu decyzji kierować się ocenami indywidualnymi konkretnej sytuacji, a także pewnymi zasadami postępowania niesformułowanymi w przepisach prawa”.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadzi do wniosku, że żądanie Skarżącego dotyczące udostępnienia ww. danych osobowych jest uzasadnione i wypełnia dyspozycję art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy. Skarżący we wniosku skierowanym do Spółki określił zakres żądanych danych (numer IP komputera, którego użytkownik o nicku [...] dokonał kwestionowanego wpisu) i podał informacje umożliwiające wyszukanie tych danych (treść wpisu oraz datę i godzinę jego dokonania). Jednocześnie Skarżący wiarygodnie uzasadnił potrzebę ich pozyskania jako niezbędnych do wszczęcia postępowania cywilnego o ochronę dóbr osobistych oraz złożenia prywatnego aktu oskarżenia przeciwko ww. użytkownikowi.

Uznać należy, że dochodzenie przez Skarżącego praw przed sądem z tytułu naruszenia dóbr osobistych stanowi realizację jego prawnie usprawiedliwionego celu, a jednocześnie pozyskanie przez niego ww. danych jest niezbędne do realizacji uprawnienia wynikającego z przepisu prawa, tj. art. 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.). Stanowi on, że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (§ 1). Jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych (§ 2).

Skuteczne wytoczenie przez Skarżącego powództwa z tytułu naruszenia jego dóbr osobistych wymaga wniesienia pozwu stosownie do art. 187 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296 ze zm.), zwanej dalej Kpc, czyli powinien on czynić zadość warunkom pisma procesowego. Wg art. 126 § 2 Kpc, gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, powinno ponadto zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników oraz przedmiotu sporu, pisma zaś dalsze - sygnaturę akt. Oznacza to, że niezbędnym elementem pozwu, w tym o naruszenie dóbr osobistych, jest oznaczenie miejsca zamieszkania osób, przeciwko którym skierowane jest żądanie określone w pozwie (tj. przyszłej strony procesowej w sporze z tytułu naruszenia dóbr osobistych). W doktrynie zaznacza się, że każde pierwsze pismo procesowe w sprawie (np. pozew) powinno zawierać bliższe dane dotyczące stron (uczestników) postępowania i wskazywać dokładnie ich adresy tak, aby sąd mógł się zawsze z tymi osobami porozumieć (M. Jędrzejewska, T. Ereciński, J. Gudowski, „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga. Postępowanie zabezpieczające”, Warszawa 2007, Wyd. Prawnicze LexisNexis, wyd. II, ss. 1897).

Ze skargi Pana R.B. wynika ponadto, że według niego doszło do popełnienia przez ww. użytkownika czynów zabronionych stypizowanych w art. 212 § 2 i art. 216 § 22 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 ze zm.). W myśl art. 212 § 1 tej ustawy, kto pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w § 1 za pomocą środków masowego komunikowania, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku (§ 2). Ściganie przestępstwa określonego w § 1 lub 2 odbywa się z oskarżenia prywatnego (§ 4). W myśl art. 216 § 1 Kodeksu karnego, kto znieważa inną osobę w jej obecności albo choćby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności. Kto znieważa inną osobę za pomocą środków masowego komunikowania, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku (§ 2). Ściganie odbywa się z oskarżenia prywatnego (§ 5). Stosownie do art. 487 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 88, poz. 555 ze zm.) akt oskarżenia może ograniczyć się do oznaczenia osoby oskarżonego, zarzucanego mu czynu oraz wskazania dowodów, na których opiera się oskarżenie.

W toku postępowania prowadzonego w sprawie GIODO ustalił, że Spółka przetwarza jedynie numer IP komputera, z którego wskazany przez Skarżącego użytkownik dokonał kwestionowanego wpisu, natomiast nie dysponuje innymi danymi osobowymi tego użytkownika. Tymczasem wnioski Skarżącego dotyczy również udostępnienia imienia, nazwiska i adresu zamieszkania ww. osoby. Powyższe oznacza, że Spółka przetwarza dane osobowe ww. użytkownika w zakresie węższym niż żądany przez Skarżącego. Mając na uwadze, że zadaniem organu jest załatwienie sprawy w zakresie określonym w treści żądania, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w stosunku do dotyczących ww. użytkownika danych innych niż posiadane przez Spółkę nie może wydać decyzji załatwiającej sprawę przez jej rozstrzygnięcie co do istoty.

W tym miejscu powołać należy art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267). Stosownie do tego przepisu, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Podkreślenia wymaga, że przedmiot postępowania wiąże się ze stosowaniem przez organ publiczny przepisów materialnego prawa administracyjnego. W doktrynie wskazuje się, że: „Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 kpa, oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organem”. (B. Adamiak, J. Borkowski, „Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz”, C.H.Beck, Warszawa 2006, s. 489). Ustalenie przez organ publiczny zaistnienia przesłanki, o której mowa w art. 105 § 1 Kpa, zobowiązuje go do umorzenia postępowania, bo nie ma wtedy podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, a dalsze prowadzenie postępowania stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy.

Wobec powyższego konieczne jest umorzenie prowadzonego przez GIODO postępowania w zakresie żądania Skarżącego dotyczącego udostępnienia przez Spółkę imienia, nazwiska i adresu zamieszkania użytkownika o nicku [...], ponieważ Spółka tych danych nie przetwarza.

Natomiast odnosząc się do żądania Skarżącego dotyczącego udostępnienia mu przez Spółkę numeru IP komputera, z którego ww. użytkownik dokonał kwestionowanego wpisu, wskazać należy, że pozyskanie tej danej pozwoli Skarżącemu na ustalenie innych danych tej osoby, tak aby możliwe było skierowanie przeciwko niej spraw do sądu z tytułu naruszenia - według Skarżącego - jego dóbr prawnie chronionych.

Nie budzi bowiem wątpliwości negatywny wydzźwięk ww. wpisu i jego związek ze Skarżącym, jak i przysługujące mu w tej sytuacji prawo dochodzenia roszczeń na drodze sądowej. Zapewne pozyskanie danych osobowych w tym celu zostanie uznane przez osobę, której dane dotyczą, za sprzeczne z jej interesem. Jednak przyjęcie, że udostępnienie danych tego, wobec kogo zachodzi domniemanie, że dokonał na forum internetowym kwestionowanego wpisu godzącego w dobra osobiste Skarżącego, w celu zainicjowania postępowania sądowego przeciwko niemu, miałyby naruszać jego prawa i wolności, prowadziłoby do nieuzasadnionej ochrony takiego użytkownika przed ewentualną odpowiedzialnością za jego działania, zwłaszcza że może on w toku postępowania sądowego w pełni korzystać z praw zagwarantowanych przepisami kodeksów postępowania: cywilnego i karnego. Natomiast działanie Spółki, polegające na odmowie udostępnienia Skarżącemu żądanych danych osobowych, może prowadzić do ograniczenia jego prawa do sądu i skutecznie chronić przed odpowiedzialnością za popełniony czyn ww. użytkownika, zwłaszcza przekonanego o anonimowości, jaką gwarantuje mu sieć Internet.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 3 lutego 2010 r. (sygn. akt II SA/Wa 1598/09) orzekł: „prawo do swobodnej, anonimowej wypowiedzi, nie może chronić osób, które naruszają prawa innych osób, od odpowiedzialności za wypowiedziane słowa. (...). Wprawdzie ustalenie tożsamości danej osoby może być utrudnione, jednak z uwagi na to, że każdy komputer zostawia w internecie ślad – adres IP, za pomocą którego można ustalić komputer, z którego dokonano wpisu, stwarza to możliwość pośredniego ustalenia tożsamości osoby, która dokonała tego wpisu”. Według sądu „(...) informacje o dacie logowania, pseudonimach osób dokonujących tej czynności i treści dokonanych wpisów (...) zestawione z numerami IP umożliwiają jednoznaczne określenie tożsamości osób, które naruszyły dobra osobiste uczestnika postępowania. (...) żądane przez uczestnika postępowania adresy IP stanowią w niniejszej sprawie dane osobowe w rozumieniu art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, a nakazanie ich udostępnienia stanowi realizację dyspozycji ust. 2 tego przepisu, tzn. stworzy możliwość zidentyfikowania osoby, bądź osób, których tożsamość można określić pośrednio. (...) sam adres IP komputera nie wystarcza do wskazania osoby, która z niego korzystała, ale w zestawieniu z innymi informacjami pozwala przypuszczać, że jej tożsamość można ustalić”.

Warto powołać Opinię 4/2007 w sprawie pojęcia danych osobowych, przyjętą dnia 20 czerwca 2007 r. przez Grupę Roboczą ds. Ochrony Danych, powołaną na mocy art. 29 Dyrektywy 95/46 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. W opinii tej wskazano m.in.: „W niektórych przypadkach dane przekazują przede wszystkim informacje o przedmiotach, a nie o osobach. Przedmioty te należą zazwyczaj do kogoś, podlegają wpływowi działania pewnych osób lub wywierają na nie pewien wpływ, lub też pozostają w pewnego rodzaju sąsiedztwie fizycznym lub geograficznym w stosunku do osób lub należących do nich przedmiotów. Można wtedy uznać, że informacje dotyczą tych osób lub przedmiotów jedynie pośrednio”. Według Grupy Roboczej za informacje dotyczące osoby można uznać także dane dotyczące „w pierwszym rzędzie procesów lub zdarzeń, jak na przykład informacje o funkcjonowaniu pewnej maszyny wymagającej interwencji człowieka”. W ww. opinii stwierdzono, że „dane dotyczą osoby, jeżeli odnoszą się do tożsamości,

cech lub zachowania danej osoby lub też jeśli informacje te determinują lub też wpływają na sposób traktowania lub ocenę danej osoby”. Uznając numery IP za dane osobowe, Grupa Robocza wskazała, że „dostawcy dostępu do Internetu i administratorzy sieci lokalnych mogą, używając sposobów, jakimi można się posłużyć, zidentyfikować użytkowników Internetu, którym przydzielili adresy IP, ponieważ systematycznie »rejestrują« oni w pliku datę, godzinę, czas trwania i dynamiczne adresy IP przydzielone użytkownikom Internetu. To samo można powiedzieć o dostawcach usług internetowych prowadzących rejestr na serwerze http. W takich przypadkach można niewątpliwie mówić o danych osobowych w sensie art. 2 lit. a) dyrektywy. Zwłaszcza w przypadkach, gdy przetwarzanie adresów IP ma na celu zidentyfikowanie użytkowników komputera (na przykład przez posiadaczy praw autorskich w celu ścigania użytkowników za pogwałcenie praw autorskich), administrator przewiduje, że »sposoby, jakimi można się posłużyć« w celu zidentyfikowania osoby mogą się stać dostępne, na przykład w drodze sądowej (w przeciwnym razie gromadzenie danych nie miałyby sensu), i że w związku z tym informacje te należy uważać za dane osobowe”.

Wskazać należy także na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 maja 2011 r. (sygn. akt I OSK 1079/10). Sąd stwierdził, że „informacją dotyczącą osoby jest zarówno informacja odnosząca się do niej wprost, jak i taka, która odnosi się bezpośrednio do przedmiotów czy urządzeń, ale poprzez możliwość powiązania tych przedmiotów czy urządzeń z określoną osobą pośrednio stanowi informację także o niej samej. Adres IP (Internet Protocol Address) jest unikatowym numerem przyporządkowanym urządzeniom sieci komputerowych. (...) tam gdzie adres IP jest na dłuższy okres czasu lub na stałe przypisany do konkretnego urządzenia, a urządzenie to przypisane jest konkretnemu użytkownikowi, należy uznać, że stanowi on daną osobową, jest to bowiem informacja umożliwiająca identyfikację konkretnej osoby fizycznej”. Sąd przywołał także wskazane powyżej stwierdzenia zawarte w Opinii Grupy Roboczej ds. Ochrony Danych. Powołując się na art. 30 i art. 47 Konstytucji RP, NSA podniósł: „Działanie tych norm gwarantujących podstawowe prawa i wolności obywatelskie nie może być zawieszane czy też wyłączone tylko z tego powodu, że prawo to naruszono przez dokonanie wpisów internetowych. Internet często pozornie, a czasami faktycznie zapewnia anonimowość jego użytkownikom. Stanowi medialne forum, na którym prezentowane są treści naruszające ludzką godność, cześć i dobre imię. Dlatego też wszędzie tam gdzie numer IP pozwala pośrednio na identyfikację konkretnej osoby fizycznej powinien on być uznany za dane osobowe w rozumieniu art. 6 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie danych osobowych”.

Ponieważ Spółka w wyjaśnieniach udzielonych Generalnemu Inspektorowi powołała się na art. 18 ust. 6 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, należy zaznaczyć, że w ocenie organu z ww. przepisu nie wynika niedopuszczalność udostępniania podmiotom innym niż organy państwa informacji, o których mowa w ust. 1-5 tego artykułu. Według GODO ww. art. 18 ust. 6 - stanowiąc, że usługodawca udziela informacji o danych, o których mowa w ust. 1-5, organom państwa na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań - jedynie zobowiązuje usługodawcę do udostępniania informacji organom państwa i nie należy go interpretować rozszerzająco jako zakazu udostępniania tych informacji innym podmiotom. Zdaniem Generalnego Inspektora, jeżeli zamiarem ustawodawcy byłoby ograniczenie możliwości udostępnienia informacji, o których mowa w art. 18 ust. 1-5 ww. ustawy, tylko do organów określonych w art. 18 ust. 6 tej ustawy, wskazałby to wprost w treści przepisu, np. przy użyciu zwrotu „wyłącznie”. W ten sposób wyznaczono bowiem zamknięty krąg podmiotów np. w art. 66g i 66j § 4 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. 2012 r. poz. 1015 ze zm.), art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r.

o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228) oraz w art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. 2012 r. poz. 1376 ze zm.).

Reasumując, stwierdzić należy, że Spółka bezpodstawnie odmówiła Skarżącemu udostępnienia żądanych przez niego danych. Zgodnie z art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności m.in. udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych. W niniejszej sprawie na podstawie tego przepisu organ władny jest nakazać Spółce udostępnienie Skarżącemu numeru IP komputera, którego użytkownik o nicku [...] dnia [...] sierpnia 2012 r. o godz. [...] zamieścił na forum dyskusyjnym portalu internetowego „pomorska.pl” wpis, który zdaniem Skarżącego narusza jego dobra osobiste i stanowi pomówienie.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).